

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουλίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 30

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Μεταξὺ ἀνθρώπων σοδαῶν. — Μεταξὺ ἀνθρώπων νέων. — Ἐρμάνη καὶ Ἀδελαΐς.

Τὸ γεῦμα, τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου δὲν Ὀνοράτου εἰς τοὺς εὐγενεῖς τοῦ ξένου, ἦτο μακρὸν καὶ πλουσιώτατον. Κατὰ τὴν διάρκειάν του, ὁ Ἰωδῆνος παρηκολούθησε προσεκτικώτατα τὴν συνομιλίαν, ἥ ὁποία συνήφθη μεταξὺ τοῦ ὑποκόμητος, τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ δὲν Ἰουστήνου, τῶν μόνων προσώπων τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των καὶ τῆς ἡλικίας των, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν τὸν λόγον.

Ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ τέλος ἤκουσεν ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενε μὲ τόσῃ ἀγωνίαν. — διότι μόνον κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ δὲν Ὀνοράτος εἶπε πρὸς τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννην :

— "Ἦθελα νὰ σας παρακαλέσω, Ἐκλαμπρότατε Αὐθέντα. ἐὰν ἔχετε τὴν εὐχάριστην, νὰκούσετε τὸν νέον ἀπόλογον ποῦ συνέθεσεν ὁ Ἰωδῆνος. Εἶνε ἡ μόνη εὐκαιρία διὰ νὰ τύχη αὐτῆς τῆς τιμῆς. ἀφ' οὗ μοῦ ἐκάματε ἤδη τὴν χάριν νὰ θέσετε ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου δι' ὀλίγας ἡμέρας τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί.

Ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀκούσῃ, ἕως τῶρ αὐτὴν τὴν εἶδον, καὶ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκοπτεν ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦ τοῦ πινακίου ἐν γλύκυσμα, ἐβύθη· σὲ τόσον δυνατὰ τὸ μαχαῖρί του εἰς τὴν σκληρὰν κρούσταν, ὥστε ἡ λεπίς ἐχάραξε τὸ μέταλλον καὶ το ἔκαμε νὰ τρίξῃ, σπαρακτικῶς. Ἐπειτα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του, οἱ συνήθως τόσον γλυκεῖς, ἐξήστραψαν φοβεροὶ καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Ἰωδῆνου μ' ἔκφρασιν ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς.

Μὴ δυνάμενος, — διότι ἡ καλὴ ἀνατροφή τοῦ το ἀπηγόρευε, — νὰ ἐρωτήσῃ τὸν δὲν Ὀνοράτον, καὶ μὴ ἀναγινώσκων τίποτε ἐπὶ τοῦ ἀπαθoῦς προσώπου τοῦ Ἰωδῆνου, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ὅτι προσέχει μόνον εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ τὴν Ἐρμάνην, ὁ Γάστων ἀπώθησε τὸ πινακίον του καὶ ἐστάθη ἀκίνητος καὶ μελαγχολικός, ἐν ᾧ ὁ

ὑποκόμης ἀπεκρίνετο ὡς ἐξῆς εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Βουλδόννης :

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως, Αἰδεσιμώτατε, διὰ τὴν καλὴν σας πρότασιν. Θὰ ἤκουα μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τοὺς στίχους τοῦ μικροῦ σας φίλου, ἂν ἡ διαμονὴ μας εἰς τὸ Μοναστήριον ἐπρόκειτο νὰ παραταθῇ κατὰ τὸ σῶνθηδες. Ἀλλ'

αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶνε ἀνάγκη νὰ νύχωρῶμεν μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας, τὰ μὲν τέκνα μου μὲ τὴν ἀκολουθίαν των πρὸς τὸ Βέρναζον, ἐγὼ δὲ πρὸς ἄλλο μέρος, περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ σας εἶπω ἀφ' οὗ ἀπαγγεῖλετε τὴν Εὐχαριστίαν... διότι, καθὼς βλέπω, τὸ ὥραϊον αὐτὸ γεῦμα ἐτελείωτε.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ, μείνας μόνος μετὰ τοῦ δὲν Ἰουστήνου καὶ τοῦ Ἡγουμένου, ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης ἐκάθησεν ὑπὸ τὴν οὐρανίαν τῆς ἡγεμονικῆς του καθέδρας, καὶ δι' εὐγενοῦς νεύματος ἔδωσε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς δύο κληρικοὺς νὰ καθήσουν πλησίον του.

— Τώρα, αἰδεσιμώτατε, εἶπε πρὸς τὸν δὲν Ὀνοράτον, πρέπει νὰ σας ἐμπιστευθῶ τὰς ὑποθέσεις μου καὶ νὰ παρακαλέσω τὴν Ἀδελφότητά σας νὰ συντελέσῃ, διὰ τῶν εὐχῶν της, εἰς τὴν αἰσίαν των ἑκάσιν. Γνωρίζετε ἄρκετὰ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας πρὸς τὸν γαμβρόν του καὶ τοὺς ἀνεψίους του, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας ὑπενθυμίσω τὰ θλιβερά αὐτὰ πράγματα.

Κύριε ἐκεῖ κάτω ἐπὶ δρόμῳ καὶ
πρὸς μου... (Σελ. 239, στ. α')

τα. Δεν αρμύζει εις την αξιοπρέπειάν μου, ούτε να παραπονεθώ δημοσίᾳ ούτε να παρουσιασθῶ εις τὴν αὐλήν ὡς εἶμαι τώρα. Πτωχότερος καὶ ἀπὸ τὸν ἐλάχιστον τῶν αὐλικῶν. Ἀλλὰ τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ προετοιμάσω διὰ τὰ τέκνα μου μέλλον καλλίτερον τοῦ ἰδικοῦ μου. Ἀπὸ κάποιον μέρους ἡ τύχη ἤρχισε τώρα νὰ ὑπομειδῇ, καὶ ἐκεῖ θὰ διευθύνω τὰς ἐνεργείας μου...

Γνωρίζετε, ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα τῆς Καστίλλης ἀπέθανε, καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, Φερδινάνδος ὁ Καθολικός, εἶνε ἀπὸ τίνος γῆρος. Μοῦ ἔκαμε προτάσεις διὰ νὰ πάρῃ εἰς δεύτερον γάμον τὴν Ἑρμάνην μου. Φεύγων ἀπὸ τὴν Βουλβόννην, πηγαίνω εἰς τὸ μέρος, ὅπου μοῦ ὥρισε συνέντευξιν, διὰ νὰ διαπραγματευθῶμεν τὸ συνοικέσιον ἄλλως τε δὲν βιαζόμεθα, διότι καὶ ἡ Ἑρμάνη εἶνε ἀκόμη νέα, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔχει ἀκόμη πένθος. Ὅπως δὴ ποτε, ἐλπίζω μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον τῶν τέκνων μου, διότι καὶ εἰς τὸν Γάστωνά μου ἀργὰ ἡ γρήγορα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας θὰ παρὰσχῃ ἡγεμονικὴν ἀποκατάστασιν καὶ εὐκαιρίαν δόξης πολεμικῆς, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύεται ἀπὸ τώρα ὁ υἱός μου. Πῶς εὐρίσκειται αὐτὸ τὸ σχέδιον, Αἰδεσιμώτατε ;

— Ἐκλαμπρότατε, ἐφέλιπεν ὁ δὸν Ὀνοράτος ἐκπληκτος, ποτὲ δὲν θὰ το ἐμάντευα. . . αἱ εὐχαί μας ὅμως σὰς ὀφείλονται. . . μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ προσευχώμεθα πάντοτε ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν ἀρχόντων μας. . .

— Σὰς ἐννοῶ, ἐπέλαθεν ὁ ὑποκόμης, δὲν μ' ἐπιδοκιμάζεται. . . Ὅπως καὶ ὁ δὸν Ἰουστίνος, νομίζετε καὶ σὺς ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, Γάλλος ἐγώ, νὰ δώσω τὰ παιδιὰ μου εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Αὐτὸ μὲ λυπεῖ πολὺ. . . ἀλλὰ καὶ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ ὑπάγω νὰ κούσω τί μου προτείνει ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν βλέπω καὶ τί ἄλλο καλλίτερον ἔχω νὰ κάμω διὰ τὰ παιδιὰ μου.

Ἐνῷ οἱ τρεῖς σοβαροὶ καὶ πεπειραμένοι ἄνδρες συνεζήτουν οὕτω περὶ τοῦ μέλλοντος, οἱ νέοι, περὶ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο, ὑπέκρινον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀνθιγουμενίου, ὁ ὁποῖος τοὺς παρεκάλει νὰ τιμῇσιν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς των τὸ κοινοῦ.

Ἡ Ἑρμάνη ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν μὲ ὠραίας λέξεις· εἶχε μεγάλην ἐτοιμότητα πνεύματος ἡ νεανίας, καὶ ἤξευρε νὰ ὀμιλῇ εὐγενέστατα. Καὶ ὁ Γάστων δὲν ἦτο κατώτερός της ὡς πρὸς τὰ δύο αὐτὰ προτερήματα· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἠκολούθησε δύσθυμος τὰς κυρίας. Δὲν εἶχεν ἴδῃ τὸν Ἰωβὴν μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας νὰ τῷ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἐπὶ τέλους δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ, καὶ στραφείς πρὸς τοὺς δύο ἱπποκόμους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκολούθουν, δέκα βήματα ὀπισθεν, τοὺς διέταξε

νὰ ὑπάγουν ἀμέσως νὰ τὸν φωνάξουν. Ἀφ' οὗ εἰδείξε μερικὰς τοιχογραφίας, τὰς ὁποίας οἱ ξένοι τοῦ ἐπὶήσαν πολὺ, ὁ Ἀνθιγουμενίου τοὺς προσεκάλεσε νὰ τοῖς δείξῃ μίαν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀνάγλυφον ἐπὶ τῆς μετώπης τοῦ παρεκκλησίου, — ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι μόνη ἡ κυρία Δε-Ρεσάκ τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

— Ἡ παιδαγωγός μας ἤξευρε καὶ ἀπαντᾷ τὸσον ὠραία εἰς τὸν καλόγηρον, εἶχεν εἴπῃ ἡ Ἀδελαῖς πρὸς τὴν Ἑρμάνην, ὥστε εἰμποροῦμεν νὰ το στήψωμεν, χωρὶς νὰ φανῶμεν ἀγενεῖς. Σε παρακαλῶ, πάμε νὰ εὐρώμε τὸν Γάστων.

— Τὸν Γάστων ; Μὰ ποῦ εἶνε ; ἠρώτησεν ἡ Ἑρμάνη.

— Νὰ ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαῖς δεικνύουσα βρῦσιν μισοκρυμμένην ὀπισθεν τῶν θάμνων, εἰς τὸν κήπον, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ κοινοβίου.

— Ἀλήθειαν τὸν βλέπω ποῦ μαλλώνει τὸν Ἰωβήνον. Ἀλλὰ διατί θέλεις νὰ ἀκατευθῶ ;

— Διότι ὁ Ἰωβήνος δὲν εἶνε ἄξιός μαλ' ὡς ἄνθρωπος.

— Ποῦ τὸ ξεύρεις ;

— Μήπως δὲν τὸν γνωρίζω ; Μήπως ἀνέκαθεν δὲν ἦτο πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Γάστων ; Λυποῦμαι πολὺ νὰ βλέπω νὰ τὸν μαλλώνουν διὰ μίαν ἀπουσίαν, τῆς ὁποίας τὸ αἷτιον εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἄξιον ἐπαίνου.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἑρμάνη, ἐπισπεύδουσα τὸ βῆμα. Ὁ ἀδελφός μου θυμὸν πάρα πολὺ, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἔκαμες νὰ ἔλθω πρὸς βοήθειαν τοῦ Ἰωβήνου, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς εἶνε σπάνιος ὑπὲρ τῆς.

Ἐφ' ὅσον αἱ δύο νεανίδες ἐπλησίαζαν τὴν βρῦσιν, τριγυρισμένην ἀπὸ θάμνους ἀνθισμένων, ἡ ὀργιλὴ γυνὴ τοῦ Γάστων ἐγένετο εὐκρινέστερα.

Στηριζόμενος εἰς τὸ πλάγιον τῆς σκαλιστῆς πέτρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήρχετο ὁ λεπτὸς κρουὸς τοῦ ὕδατος, ὁ Ἰωβήνος ἤκουε περίλυπος. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀγαλματώδη αὐτὴν ἀκίνησιν, ὁ Γάστων περιεφέρετο, ἐχειρονόμει, ἐφώναζεν :

— "Ἐλα τί στέκεσαι ; . . . Δὲν ἐννοεῖς ὅτι λυποῦμαι καὶ ἐγὼ ποῦ σε μαλλώνω ἔτσι ; "Ἐλα, πήγαινε, τρέξε νὰ εὐρῇς τὸν δὸν Ὀνοράτον. Εἰπέ του πόσον διατάραξε τὰς σχέσεις μας ἡ αἵτησις ποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν πατέρα μου. Εἰπέ του ὅτι σὲ ἔχω ἀνάγκην, ὅτι σὲ θέλω μαζί μου τώρα περισσότερο παρὰ ποτὲ, καὶ νὰ ἴδῃς ὅτι θὰ σε ἀφίσχῃ. . . "Ἐλα λοιπὸν ! κουνήσου !

Ὁ Ἰωβήνος ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἀκίνητος.

— Μὰ τί, δὲν θέλεις ; ἀνέκραξεν ὁ Γάστων μὲ τρέμουσαν φωνήν. Τότε λοιπὸν πάρε τὰ μέτρα σου. Θὰ νομίσω, ὅτι γυρεύεις πρόφασιν νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς. Ποῖος ξέρει ; Ἀφ' οὗ γράφης ὁλοένα

στίχους, ἴσως προτιμᾷς τὴν πένναν ἀπὸ τὸ σπαθί. . . Μήπως ὁ δὸν Ὀνοράτος θέλει νὰ σου φορέσῃ ράσα καὶ νὰ σε κρατῇ ἔσθ' ὅσον μοναστῆρι ; . . . Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ περίφημή σου ἀποστολή ! . . . Ἀλλὰ τὸ τε λοιπὸν, διατί τὸσον μυστήριον ; Διατί δὲν το λέγεις ; Ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς ἐλευθέρους καὶ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διαθεῖς τὸν αὐτόν σου ὅπως θέλεις, νὰ προετοιμάσῃς τὸ μέλλον σου ὅπως σοῦ ἀρέσει. Χαῖρε λοιπὸν, διότι ἂν φύγῃς, τὰ πάντα μεταξὺ μας τελειοῦν. . . Πῶς δὲν ὀμιλεῖς ; δὲν κινεῖσαι ;

Ὁ Γάστων συνέφυγε τοὺς γρόνθους, ἐτενώθη, ἔρριψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ὀπίσω, καὶ εἶπεν εἰς τὸνον προσταγῆς :

— Πήγαινε, Ἰωβήνε ! Δι' ἐμέ δὲν εἶσαι πλέον παρ' ἀπλὸς ἀστὸς τῆς Μαζέρης ! Δὲν σε γνωρίζω ! δὲν θέλω περὶ νὰ σε ξαναἰδῶ ! Πήγαινε !

— Μὰ τί ἔπαθε, Γάστων ; πῶς μεταχειρίζεσαι ἔτσι ἕνα πιστὸν ὑπὲρ τῆς ἐναφίλου ; ἀνέκραξεν ἡ Ἑρμάνη, ἡ ὁποία κατέφρασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Φύλον ! Δὲν εἶμαι πλέον τίποτε διὰ τὸν Ἰωβήνον. Αὐτὸς γυρεύει νὰ με ἀφίσχῃ, εἶπεν ὁ Γάστων κλαίον.

— Νὰ σὰς ἀρίσω ! ἐγὼ ! εἰς τὸν θάνατον ! μόνον εἰς τὸν θάνατον ! . . . Δὲν θὰ ἠμποροῦσα ποτὲ νὰ ζήσω χωρὶς σὰς ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβήνος.

— Τὸν ἀκούς, ἀδελφέ μου ; εἶπεν ἡ Ἑρμάνη πρὸς τὸν Γάστων, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἡδὴ νὰ μετανοῇ, διότι παρεσύρθη ἀπὸ τὴν ὀργήν.

Ὁ Ἰωβήνος τότε ἐγονάτισεν ἐνώπιον τοῦ μικροῦ τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔσκυψε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη, κατὰ τῶν δακρύων του.

— Νὰ ἐπιστρέψῃς λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας παρὰ κλητικῶς.

— Ὡ, Ἰωβήνε, ὅσον εἰμπορεῖς γρηγορώτερα ! Ἀλλὰ διατί φεύγεις, καὶ διὰ πόσας ἡμέρας ;

Μόλις διετυπώθη αὕτη ἡ ἐρώτησις, ὁ Ἰωβήνος ἐτρέπη εἰς φυγὴν καὶ ἐξηφανίσθη ὀπίσω ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ κοινοβίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Μοναστηρίου. — Ἀπὸ δύο μέρη τοῦ δρόμου. — Μονομαχία διὰ λέξεων εὐγενῶν, μεταξὺ ἀνθρώπου τοῦ ξίφους καὶ ἀνθρώπου τῆς πέννας.

Μετὰ δέκα ἡμέρας, ὁ ἐκκλησιαρχὴς τοῦ Μοναστηρίου, ἀνελθὼν εἰς τὸ κωδωνοστάσιον διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ἐσπερινόν, παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μακράν, νέφος κονιορτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξήγειρεν ὀμίλος ταξιδιωτῶν. Ἐμπρὸς ἐκάλπαζεν ἄγγελιοφόρος, ἐρχόμενος πρὸς τὸ μοναστήριον.

Ὁ καλόγηρος ἔσκυψεν ἀπὸ τὸν ἔξω στήν τοῦ κωδωνοστασίου, διὰ νὰ διακρίνῃ

καλλίτερα τὰ χρώματα καὶ τὴν παράστασιν τοῦ σχήματος, τὸ ὅποιον ἐκράτει ὁ ἀγγελιοφόρος οὗτος, ἀνηρτημένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δόρατός του. Ὅλοι οἱ μοναχοὶ ἐγνωρίζαν, ὅτι ὁ ὑποκόμης τῆς Ναρθώννης θὰ διήρχετο ἐκ τοῦ Μοναστηρίου ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ ταξίδιον. τὸ μυστικὸν τοῦ ὁποῖου εἶχε κρατήσῃ, ὁ δὸν Ὀνοράτος. Πρὶν καταβῇ τὰ διακόσια δέκα σκαλιὰ τοῦ κωδωνοστασίου, ὁ ἐκκλησιαρχὴς μοναχὸς ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ πρῶτα ἂν ἡ μικρὰ σημαία τοῦ ἀγγελιοφόρου εἶχεν ἐπάνω τὰ ἐμβλήματα τοῦ αὐθέντου, διὰ νὰ δώσῃ πρῶτος αὐτὸς τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν Ἡγούμενον.

— "Ἐλα ἐδῶ, εἶπε πρὸς τὸν νεαρόν δόκιμον, τὸν ὁποῖον ἐδίδασκε τὴν τέχνην τῆς κωδωνοκρουσίας· ἔλα ἐδῶ ἐσὺ βλέπεις καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ. Κύτταξε ἐκεῖ κάτω ἔσθ' ὁ δρόμος καὶ πέ μου, τί σημαία εἶνε ἐκείνη ποῦ κρατεῖ ὁ καβαλάρης ; ὁ ἥλιος μὲ θαμπώνει καὶ δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω καθόλου.

— Πραγματικῶς, ἀδελφέ Τιμόθεε, δὲν βλέπεις καθόλου. Ποῦ εἶνε ἡ σημαία ; Μονάχα ὁ Ἰωβήνος ἐρχεται ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ, ἐπάνω ἔνα ὠραῖο ἄλογο στακτερό, μ' εὐμορφα γάλαρα ἰσπανικὰ. . .

— Μπα ! μπα ! ὁ Ἰωβήνος γυρίζει ; Τόσο τὸ καλλίτερο ! εὐθυμα θὰ περᾶσωμεν ἀπὸψε. . . Μὰ δὲν σου εἶπα νὰ κυττάξῃς ἐδῶ ἐκεῖ, κατὰ τὸ βορρῆν ἰδές !

— Ἀ, γὰ ! νὰ τὸς ὁ ἀγγελιοφόρος ποῦ μοῦ εἶπες. . . Φορεῖ πέτσινη στολή, μὲ μανδύα ἄσπρο. Ἀσπρὴ ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ σημαία, καὶ ἔχει κατὰ ζωγραφίαν ποῦ δὲν τὰς ξεχωρίζω. . . ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶνε τὰ ἐμβλήματα τοῦ Αὐθέντου μας. . . Οἱ ταξιδιωταὶ ποῦ ἐρχεται νὰ μας ἀναγγεῖλῃ ὁ σημαιοφόρος, πρέπει νὰ εἶνε ὑψηλῆς περιπόης, ἂν καὶ δὲν ἔχουν μεγάλην ἀκολουθίαν. Θὰ εἶνε τριάντα μετὰ σαρὰντα ὅλοι. Βλέπω ὅμως ἀνάμεσα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά λογχοφόρους, νὰ λάμπῃ ὁ θώραξ καὶ νὰ κυματίζῃ τὸ λορίον κάποιου ἱππότη.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΥΡΙ

(Μῦθος Bailly)

Σάν εἶχε βάλῃ κάποιος χωρικός Ἀλγο τυρί ἔσθ' ὅσον φτωχικὸ τοῦ ἐρμάρ, βλέπει νὰ τρέχῃ ἐκεῖθε ποντικὰ Ἀμέσως τότε ἐκείνος μὲ καρπὴ Τὴ γάτα του, χαϊδεύοντάς την, παίρνει καὶ ἔσθ' ὅσον γελαστός την φέρνει, καὶ, σάν την κλείνῃ μέσα, περιμένει τὴν ὥρα, ποῦ ἡ γάτα ἡ χαϊδεμένη τὸν τυροφάγῃ θὰ ἐκδικηθῇ. . . Ἡ Σερπετὴ του ὅμως δολερή, χωρὶς τάφεντικὸ της νὰ σκεφθῇ, καὶ τὸ ποντικὸ τρώει. . . καὶ τὸ τυρί !

Ι Ρ ΓΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΛΑ νὰ ἤξευρα, τί θὰ ἐκάμνατε σὺς, ἂν ἤθελατε εὐρεθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ δεκατετραετοῦς ἐκείνου παιδίου. τὸ ὅποιον περιεκύλωσαν ἑξαφνα τέσσαρες λησταί, τοῦ ἤρπασαν τὸ τουφέκι ποῦ ἐκράτουσε, καὶ εἰς τὰς διαμαρτυρίας του ἀπήντησαν μὲ ὕβρεις καὶ μετὰ κτυπήματα. . .

Ἦτο μικρὸς ποῖμν, φυλάτταν τὸ πατρικὸν ποῖμνιον.

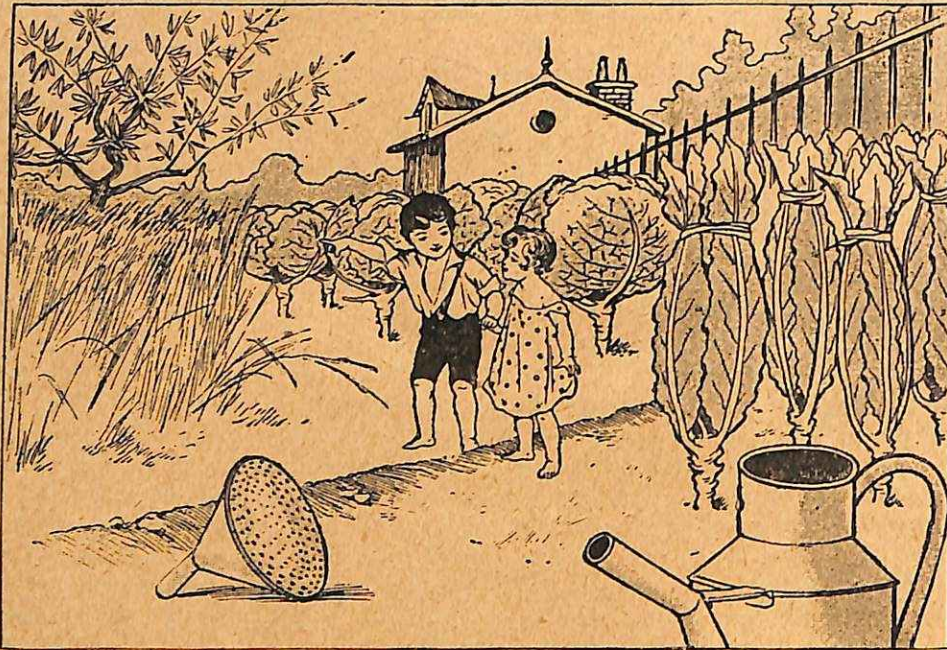
Ὅταν τὸν ἀπήντησαν οἱ λησταί, δὲν ἦτο μακρὰν τῆς καλύβης τοῦ ποῖμνιοστασίου, ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας του καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ἔλειπαν. Ἐτυχε λοιπὸν νὰ εἶνε μόνος. Οἱ λησταί, — φυγάδιοι ἐκ τῶν περίεξ χωρίων, φεύγοντες ἀπὸ προσώπου τῆς ἐξουσίας καὶ ἐπιδιδόμενοι ἐντὺ μεταξὺ εἰς ἀρχαίαν καὶ βίαιοπραγίαν, κατὰ τὸ σῶνθος, — ἐνόμισαν τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κλέψου νὰρπάσουν πρῶτα τὸ ὄπλον, τὸ ὅποιον ἔφερεν ὁ μικρὸς βοσκὸς διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, καὶ ἔπειτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των.

Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δειλοί, τὸν περιεκύλωσαν αἰφνιδίως, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἡ ναντισταθῇ, τὸ ὄπλον εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας των. Ἦρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος καὶ νὰ διαμαρτύρεται, ἡ στάσις του ἐγένετο ἀπειλή καὶ ἐπείτα ὅτι ἄλλο ἥμποροῦσαν. . . Ἐπέσσαν λοιπὸν ἐξ ἐνέδρας κατὰ τοῦ βοσκοῦ, (καὶ ἐδῶ ἀκόμη δ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

B

Ο Λαχανάκης και η Μαρουλιώ έζοϋσαν ήσυχα μέσα εις τὰ πράσινα σπιτάκια των, και καθώς σὰς ειπα την άλλη φορά, έγιναν φίλοι, σάν καλοί γείτονες που ήταν.

Μιά μέρα η Μαρουλιώ ειπε 'στό φίλο της Λαχανάκη:

— Καλή μέρα, τί κάνεις; καλά εισαι;... 'Αχ, καίμενε, νά ήξευρες εγώ πώς πεινώ!

Και ο Λαχανάκης ειπε 'στη φιληνάδα του Μαρουλιώ:

— Καλή μέρα, καλά ειμαι, εύχαριστώ... 'Αφ' ου πεινάς, πάμε νά φάμε φράουλες. 'Εχει ένα σωρό εκεί πέρα, από κάτω από την μεγάλην άχλαδιά.

Τότε έβγηκαν από τὰ σπιτάκια των και έπήγαν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

'Αλλ' εκ των έννέα άνδρων του πληρώματός του, μόνον πέντε ήμπόρεσε νά κρατήση, διότι οι λοιποί τέσσαρες έπροτίμησαν νά μείνουν εις "Αγιον Φερνάνδον δια την συγκομιδήν του καουτσούκ, ή οποία θά τοις έδιδε μεγαλήτερα κέρδη. Εύτυχως, ο κυβερνήτης εύρε τρεις 'Ινδούς Μαρικιτάρους και ένα 'Ισπανόν, και δι' αυτών τους αντικατέστησε.

Οί Μαρικιτάροι εινε λαμπροί ναυτικοί· ούτοι δέ οι τρεις ώρισμένως έγνώριζαν τον ποταμόν επί έκτάσεως πολλών έκατοντάδων χιλιομέτρων πέραν του 'Αγιου Φερνάνδου.

Ο 'Ισπανός ονομάζετο Ζορρές. Εύρισκόμενος εις την πολίχνην πρό δεκαπέντε ήμερών, έζήτει ακριβώς εύκαιρίαν

νά μεταβή εις Σάντα-Ζουάναν, όπου, καθώς έλεγεν, ο πάτερ - 'Εσπεράντης δέν θά ήρνεϊτο νά τον προσλάβη εις την ύπηρεσίαν του.

'Ακούσας, ότι ο υίός του συνταγματάρχου Κερμώρ απέφασκε νά μεταβή εις Σάντα Ζουάναν, και μαθών προς πᾶν σκοπόν έπεχείρει τὸ ταξείδιον τουτο, ο Ζορρές έσπευσε νά παρουσιασθῇ, ο δέ Βαλδέξ, εις τον όποιον έλειπεν ακριβώς ένας ναύτης, έδέχθη την πρότασίν του.

Ο 'Ισπανός ούτος έφαινετο προικισμένος με πολλήν ευφυϊαν, μολοντί τὰ τραχέα του χαρακτηριστικά και τὸ φλογερόν του βλέμμα δέν προδιέθετον πολύ υπέρ αυτού. 'Ητο άλλως τε μελαγχολικὸν μάλλον χαρακτήρος, σιωπηλός πάντοτε και ήκιστα διαχυτικός.

Πρέπει νά προσθέσωμεν ότι οι κυβερνήται Βαλδέξ και Πάρσαλ είχαν ήδη αναπλεύσῃ τον ποταμόν μέχρι του ριου Μαβάνκα, παραποτάμου τής άριστερᾶς όχθης, εις απόστασιν τριακοσίων πενή-

κοντα χιλιομέτρων από τής Σιέρρα-Παρίμας, εκ τής οποίας πηγάζουν τα πρώτα ύδατα του μεγάλου ποταμού. "Όσον δια τὰ πλοίαρια, μολοντί εις τὸ μέρος τουτο μεταχειρίζονται συνήθως ελαφρότερα σκάφη, δέν έκρίθη απαραίτητος ή αντικατάστασις τής Γαλλινέττας και τής Μορίσκης, άφ' ου είχαν μετρίως τὰς διαστάσεις, και άφ' ου οι έπιβάται είχαν συνειθίσῃ τόν καιρόν νά ταξειδεύουν με τὰ πλοίαρια ταυτα.

Καθ' ήν έποχήν ο Σαφφανζών εξετέλει τὸ παράδοξόν του ταξείδιον, άλλος χάρτης του 'Ορενόκου δέν υπήρχεν, εκτός ένός ατελεστάτου, του όποιου εις πολλά μέρη ο γάλλος περιηγητής διώρθωσε τὰ λάθη. Κατά συνέπειαν ο υπό του Σαφφανζών χαραχθείς χάρτης έμελλε νά χρησιμεύσῃ εις τὸ δεύτερον τουτο μέρος του ταξείδιου.

Ο άνεμος ήτο ούριος και άρκετά δυνατός. Τὰ δύο πλοίαρια, με τὰ ιστία άναπεπταμένα, έπλεον ταχέως, σχεδόν επί τής ιδίας γραμμής. Τὰ πληρώματα, συνηθροισμένα εις την πρόραν, δέν είχαν ανάγκην νά μεταχειρισθόν τους βραχίονας. 'Ωραίος καιρός, με ούρανόν έσπαρμένον άραιώς δια νεφών.

'Από τον 'Αγιον Φερνάνδον, τὰ πλοίαρια παρέλαβον όλας τὰς αναγκαίας προμηθείας, παστά κρέατα, όσπρια, κονσέρβας, καπνόν, ρακήν, αντικείμενα διάφορα προς ανταλλαγήν, — μαχαίρια, ύαλικά, καθρεπτάκια, ύφάσματα, — ως και ένδύματα, σκεπάσματα και πολεμοφόδια. Τὸ μέτρον ήτο συντόν, διότι πέραν τής πολίχνης θά ήτο δύσκολον νά προμηθευθόν τὰ αναγκαία, εκτός των τροφίμων. "Αλλως τε, όσον άφορᾷ εις την διατροφήν του προσωπικού, τὸ όπισθογεμές του 'Ελλών και ή καραμβίνα του Μαρισάλη θά έπήρχουν πλουσίως. 'Εκτός τής θήρας, και ή άλιεία θά ήτο γόνιμος, διότι οι ίχθύς άφθονούν εις τὰ στόμια των πολυαριθμών ποταμίων.

Τὸ έσπéρας, περί την πέμπτην ώραν, τὰ δύο πλοίαρια εύνοηθέντα υπό του άνέμου, ήραξαν παρά τὸ τελευταίον άκρωτήριον τής νήσου Μίνας, άπέναντι του Μάουα. Ζευγος ύδροχόρων είχαν φονευθῇ, ώστε δέν έγινεν ανάγκη νά εγγίσουν τὰς προμηθείας ούτε δια τους έπιβάτας ούτε δια τὰ πληρώματα.

Τήν έπαύριον, 4 'Οκτωβρίου, άνεχώρησαν υπό τὰς αὐτάς συνθήκας. Πλεύσαντα κατ' ευθείαν γραμμήν επί των εικοσι χιλιομέτρων τής μοίρας ταύτης του 'Ορενόκου, την όποιαν οι 'Ινδοί ονομάζουν Νούβαν, τὰ δύο πλοίαρια έστάθησαν παρά τους πρόποδας των παραδόξων βράχων Πιέδρα Πιεντάδα. Είνε ή «Ζωγραφιστή πέτρα» τής οποίας ο Γερμανός Πατέρν εις μάτην έπεχείρησε νάναγνώσῃ τὰς έπιγραφάς, κατά μέγα μέρος σκεπασμένας υπό των ύδάτων. Τω-

όντι, οι όμβροι τής βροχερᾶς έποχής είχαν άνυψώσῃ υπέρανω του συνήθους την έπιφάνειαν των ύδάτων του ποταμού. "Αλλως τε άπαντάται και άλλη Πιέδρα Πιεντάδα πέραν του στόμιου του Κασσικιάρη, με τὰ ίδια ιερογλυφικά σημεϊα, — αυθεντικά ίχνη των πάλαι 'Ινδικών φυλών, τὰ όποια έσεβάθη ο χρόνος.

Συνήθως, οι ταξειδεύοντες δια του 'Ανω 'Ορενόκου, προτιμούν νάποδιβάωνται προς διανυκτέρευσιν. Καταυλίζονται υπό τὰ δένδρα, κρεμοῦν τὰς αϊώρας των από τους χαμηλούς κλάδους, και κοιμούνται υπό τους αστέρας, οι όποιοι λάμπουν ζωηρώς εις τον ούρανόν τής Βενεζουέλας, όσάκις δέν σκεπάζεται από σύννεφα. 'Αλλ' οι ταξειδιῶται μας έπροτίμησαν έως τώρα τὰ ύπόστεγα των πλοιαρίων των, και δέν έκριναν εύλογον νά τα εγκαταλείψουν. Οί κοιμώμενοι εις τὸ υπαίθρον, εκτός των αϊφινιδίων και όρμητικῶν βροχῶν, αἱ όποίαι εινε συχνάι εις τὰ μέρη ταυτα, ύπόκεινται και εις άλλας ένοχλήσεις. Τουτο παρετήρησαν την έσπέραν εκείνην οι δύο κυβερνήται Βαλδέξ και Πάρσαλ.

— 'Αν έγλύτωνα κανείς έτσι από τὰ κουνούπια, ειπεν ο πρώτος, καλλίτερα θά ήταν νά κοιμηθούμε έξω. 'Αλλά και εις την όχθην και εις τον ποταμόν, και έξω και μέσα, τὰ κουνούπια εινε τὰ ίδια...

— Και χειρότερα, προσέθεσεν ο Πάρσαλ· γιατί έξω εινε και κάτι μυρμήκια, που τὸ δάγκωμά των σου φέρνει πυρετό. Μήν εινε αὐτὰ που τὰ ονομάζουν έδω βέντε υ κουάτρο; ήρώτησεν ο Παῦλος, κάλλιστα πληροφορημένος πάντοτε από την έπισταμένην άνάγνωσιν του έδηγού του.

— 'Ακριβώς, άπεκριθῇ ο Βαλδέξ· βάλε τώρα και τὰ σιπίσα, τὰ μικρούτσικα εκείνα ζωύρια που μόλις τὰ διακρίνεις και που σε κατατρώνουν από τὸ κεφάλι έως τὰ πόδια· τους τερμίτας, που εινε τόσοι άνυπόφοροι, ώστε αναγκάζουν τους 'Ινδούς νά φεύγουν από τὰς καλύβας των...

— Βάλε ακόμη τες σκνίπες, προσέθεσεν ο Πάρσαλ, βάλε τες όχιές, που σου ροφούν τὸ αίμα ως την τελευταία σταλαγματιά...

— Βάλε ακόμη τὰ διάφορα φείδια, που εινε κάποτε μακρυά έξη μέτρα! άνέκραξεν ο Γερμανός Πατέρν, δια νά τελειώσῃ ή απαριθμησης. Νά σου πῶ την αλήθεια, προτιμῶ τὰ κουνούπια.

— 'Εγὼ δέν προτιμῶ ούτε τὰ μέν ούτε τὰ δέ! έδήλωσεν ο 'Ιάκωβος 'Ελλών.

— 'Όλοι ήσαν αὐτῆς τής γνώμης. "Όθεν τὸ σύστημα τής έντός των πλοιαρίων διανυκτερεύσεως θά διετερηέτο, έφ' όσον άνωτέρα βία, κανένas σ ουμπάσκος παραδείγματος χάριν, δέν εξηνάγκαζε τους έπιβάτας νά ζητήσουν καταφύγιον εις την όχθην.

Τήν έσπέραν, κατώρθωσαν νά φθάσουν παρά τὸ στόμιον του ριου Βεντουαρίου. σημαντικὸν παραποτάμου τής δεξιᾶς όχθης. Μόλις ήτο ή πέμπτη, ώστε ύπέλειποντο ακόμη δύο ώραι ήμέρας. 'Οπωςδὴποτε, κατά συμβουλήν του Βαλδέξ, έστάθησαν εις τὸ μέρος τουτο Πέραν του Βεντουαρίου, ή κοίτη, φρασσομένη υπό βράχων, παρουσιάζει πέραμα δύσκολον και έπικίνδυνον, ώστε δέν ήτο φρόνιμον νά το έπιχειρήσουν έπερχομένης τής νυκτός.

'Εγευματίσαν όλοι μαζί. 'Ο λοχίας Μαρισάλης δέν έφερεν άντιρρήσεις, άφού τον τὸ μυστικόν του Παύλου ήτο γνωστόν εις τους δύο του συμπολίτας. 'Αλ-

λως τε ήτο φανερόν, ότι ο 'Ιάκωβος 'Ελλών και ο Γερμανός Πατέρν έφέροντο τώρα με πιλλήν έπιφύλαξιν προς την νεάνιδα, φοβούμενοι μήπως την στενοχωρήσουν δια τής μεγάλης οικειότητος, πρό πάντων ο 'Ελλών· 'Εν τούτοις ή Παυλίνα έφέρετο προς τους νέους με την άλλοτε άφέλειαν. Τους προσεκάλει πάντοτε τὸ έσπéρας εις τὸ πλοίαρίον της. 'Εκεῖ συνωμίζουν περί του ταξείδιου, περί των συμβάντων τής ήμέρας, περί του μέλλοντος, περί των πιθανοτήτων τής έπιτυχίας, περί των πληροφοριών, τὰς οποίας θά έλάμβανον άφύκτως εις την Σάντα-Ζουάναν.

Τήν έσπέραν εκείνην συνωμύλησαν περί του παραποτάμου, εις την έκβολήν του όποιου τὰ πλοίαρια είχαν σταθῇ προς διανυκτέρευσιν.

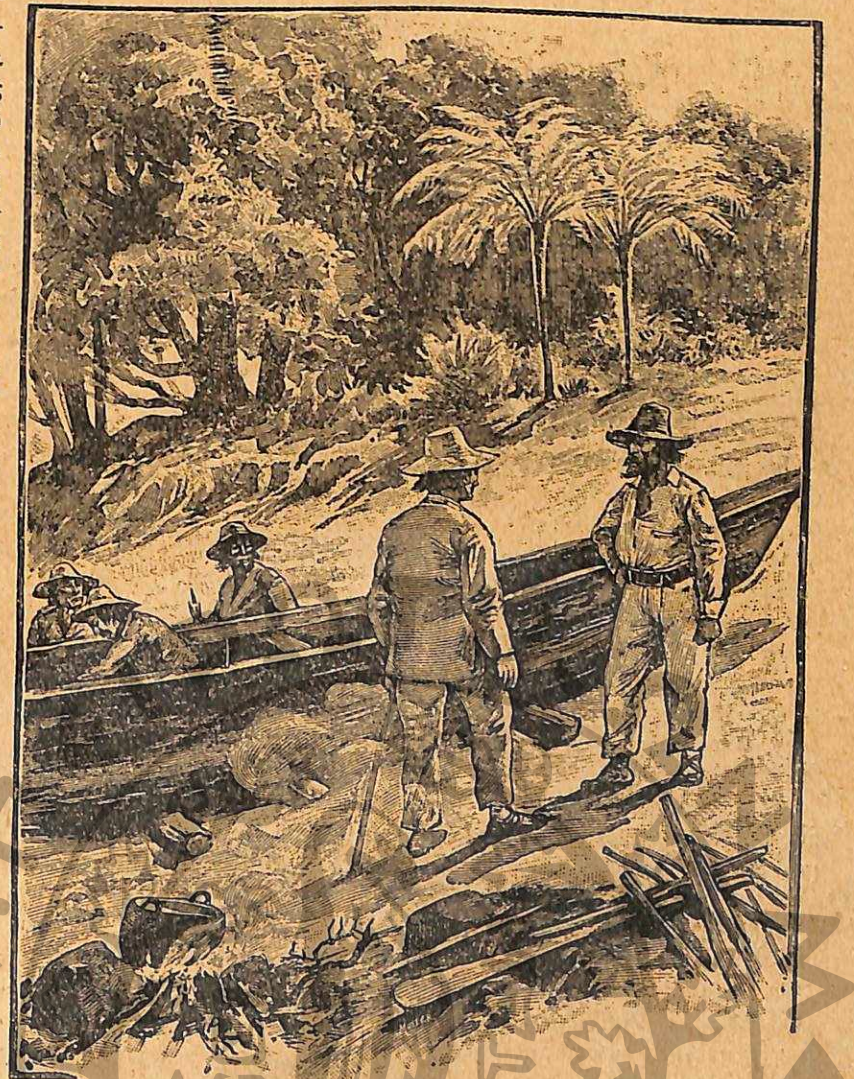
Είνε εις εκ των σημαντικωτέρων του 'Ορενόκου. Τῷ χύνει τεραστίαν πασότητα ύδατος δι' έπτα στόμια διατεταγμένων εις σχήμα Δέλτα, δια μέσου μιας των μεγαλητέρων καμπυλῶν του όλου ύδρογραφικου του συστήματος. 'Ο Βεντουάριος καταβαίνει εκ των βορειοανατολικῶν προς τὰ νοτιοδυτικά, τρεφόμενος

υπό των άνεξαντλήτων δεξαμενῶν των 'Ανδεων τής Γουιάνης, ποτίζει δε χώρας κατοικουμένας ώς επιτοπλείστον υπό 'Ινδῶν Μάκων και Μαρικιτάρων.

Ο Γερμανός Πατέρν, ύψων τους ώ-

μους, ειπε: — Μά την αλήθειαν, οι κκ. Μιγκέλ, Φελίπ και Βαρίνας θά εύρισκαν έδω σπουδαϊον θέμα δια συζήτησιν. Αὐτός ο Βεντουάριος εἴμπορεῖ νάμφοσητήσῃ τὰ πρωτεϊα και προς τον 'Αταβάπον τους και προς τον Γουαδιάρην τους. 'Αν ήταν έδω, όλη τή νύκτα θάκούαμεν τὰ έπιχειρήματα νά πίπτουν σά βροχή!

— Τὸ βέβαιον εινε, ειπεν ο Παῦλος, ότι ο Βεντουάριος αὐτός εινε ο σπουδαί-

• Ο Ζορρές έσπευσε νά παρουσιασθῇ. • (Σελ. 240, στ. θ'.)

ότερος παραπόταμος του 'Ανω 'Ορενόκου.

— Σταθῇτε άνέκραξεν ο Γερμανός Πατέρν, γιατί κ' έμένα μ' έπιασεν ή μαγία των γεωγράφων!... Δέν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, γιατί ο Βεντουάριος νά μήν εινε ο 'Ορενόκος;

— 'Αν νομίζης ότι θά καθήσω εγώ τώρα νά συζητήσω την ιδέα σου... άπεκριθῇ ο 'Ιάκωβος 'Ελλών.

— Και γιατί όχι;... Είνε τάχα χειρότερη από την ιδέα των κκ. Βαρίνα και

Φέλιπ; εἶπεν ὁ αὐτοσχέδιος γεωγράφος.

— "Ὅχι χειρότερη, ἀλλ' ἐπίσης κακὴ.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον; . . .

— Διότι ὁ Ὀρενόκος . . . εἶνε ὁ Ὀρενόκος!

— Ὡραῖον ἐπιχειρήμα, Ἰάκωβε!

— Ὡστε λοιπόν, κύριε Ἑλλώκ, ἡρώτησεν ὁ Παῦλος, συμφωνεῖτε σεῖς με τὸν κ. Μιγκέλ;

— Ἐντελῶς... ἀγαπητέ μου Παῦλε.

— Δυστυχῆ Βεντούαριε! ὑπέλαβε γε-
λῶν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Βλέπω, ὅτι δὲν
πιάνεις χαρτοσιὰ, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ
σ' ἐγκαταλείψω!

Αἱ ἡμέραι 4, 5, καὶ 6, Ὀκτωβρίου ἀ-
πῆλθον μὲν ἀπὸ τὴν ἀναγκαζομένην δύνα-
μειαν, αἱ ὅποιαι ἐζητήθησαν ἀπὸ τοὺς βρα-
χίονας τῶν ναυτῶν, εἴτε πρὸς ρυμούλ-
κησιν, εἴτε πρὸς χειρισμὸν τῆς πλά-
τας. Τὰ πλοία εἶχον νὰ διέλθουν,
εἰς διάστημα ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ χιλιομέτρων,
μὴν συσφύρουσιν νησιδίων καὶ σκοπέ-
λων, οἱ ὅποιοι καθίστανον τὸν πλοῦν βραδύ-
ν καὶ δύσκολον. Καὶ μολοντὶ ὁ ἄνθρωπος
ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ ἐκ δυσμῶν, θὰ ἦτο
ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῶν ἱστία διὰ
μέσου τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου. Ἐκτὸς
τούτου, ἡ βροχὴ ἐπιτετε ραγδαίαν καὶ
σχέδον διαρκή, ὥστε πολλὰς ὥρας οἱ
ταξιδιώται ἠναγκάσθησαν νὰ διέλθουν
εἰς τὰ ὑπόστεγα.

Μετὰ τοὺς σκοπέλους, ἤρχισε τὸ στε-
νὸν τῆς Ἀγίας Βαρβάρας, τὸ ὅποιον
τὰ πλοία καταβύθισαν νὰ διέλθουν αἰ-
σίως, χωρὶς νὰ προβῶσιν εἰς καμμίαν
ἐκφόρτωσιν, ὅπως ἠναγκάσθησαν νὰ κά-
μουν ἄλλοτε. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο δὲν
εἶδαν τὰ εἰρήνια τοῦ παλαιοῦ χωρίου,
τὰ ὅποια ἀναφέρει ὁ Σαφφάων, οὔτε
κἀν ἐφαίνετο, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀ-
ριστερᾶς ὁχθῆς κατωκίθη ποτὲ ὑπὸ
Ἰνδῶν μονίμως.

Μετὰ τὴν διέλευσιν τοῦ στενοῦ, ὁ πλοῦς
ἐξηκολούθησε κανονικῶς, καὶ τὸ ἀπόγευ-
μα τῆς 6 Ὀκτωβρίου τὰ πλοία ἐφθα-
σαν εἰς τὴν Γουασαπάναν, ὅπου καὶ ἐστά-
θησαν, ὅχι μόνον διὰ νὰ διανυκτερεύσουν,
ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀναπαυθῶν τὸ ὑπόλοιπον
τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ ἄνδρες τοῦ πλη-
ρώματος, οἱ ὅποιοι πραγματικῶς εἶχον
μεγίστην ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ἡ Γουασαπάνα ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐξ ἧ
ἐπτὰ καλυδσπινα ἀχίρνα, πρὸ πολλοῦ
χρόνου ἐγκαταλείμενη. Τοῦτο δὲ διό-
τι ὅλη ἐκείνη ἡ περιοχὴ λυμάνεται ὑπὸ
τερμιντῶν, αἱ φωλαὶ τῶν ὁποίων φθάνουν
πολλάκις εἰς ὕψος δύο μέτρων.

Πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης τῶν ἐντό-
μων, οἱ δυστυχεῖς Ἰνδοὶ δὲν εἶχον νὰ κά-
μουν ἄλλο παρὰ νὰ ὑποχωρήσουν, καὶ
αὐτὸ ἐκαμν τινόντι.

— Νὰ πόσην δύναμιν ἔχουν καὶ οἱ
ἀπείρως μικροί, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς
Πατέρν. Τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νάντιστα-
θῇ καὶ εἰς τὰ ἔντομα, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν

ἀνέρχεται εἰς ἑκατομμύρια. Μίαν ἀγέλην
τίγρεων ἢ πανθηρῶν εἰμποροῦν οἱ ἄνθρω-
ποι νὰ κατορθώσουν νὰ τὴν ἐκδιώκουν,
νὰ τὴν ἐξοντώσουν. Πρὸ τῶν θηρίων
αὐτῶν δὲν φεύγουν, δὲν ἐγκαταλείπουν
τὰ χωρία τῶν...

— Ἐκτὸς ἂν εἶνε Ἰνδοὶ Παράοι,
εἶπεν ὁ Παῦλος, διότι καθὼς ἀνέγνωσα...

— Ἄ, γαί, οἱ Παράοι τρέπονται εἰς
φυγὴν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ δεισιδαιμονίαν
παρὰ ἀπὸ φόβον· ἐν ᾧ οἱ μύρμηκες, οἱ
τερμίται, κάμνουν ἐπὶ τέλους τὸν τόπον
ἀκατοίκητον.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, οἱ ναῦται
τῆς Μορίσκης κατῴρωσαν νὰ συλ-
λάβουν μίαν χελωνήν ἐκ τοῦ εἵδους τῶν
τερεκαίων. Τὸ ὀστρακόδερμον τοῦτο
ἐχρησίμευσε πρὸς κατασκευὴν λαμπρᾶς
σούπας καὶ ἐξαιρετοῦ βραστοῦ, τὸ ὅποιον
οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουν σαγκόκο. Ἐκτὸς
τούτου, — ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ προέκυπτε
μεγάλῃ οἰκονομίᾳ εἰς τὰς προμηθεῖας
τῶν πλοιαρίων, — τὰ περιγύρω δάση ἦσαν
πλήρη πιθήκων καὶ ὑδροχοίρων, οἱ ὅποιοι
δὲν ἀνέμενον παρὰ μίαν σφαῖραν τυφεκίου,
διὰ νὰ παρατεθῶν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν
ἐπιβατῶν. Ἀπὸ παντοῦ πάλιν ἤμπορου-
σαν νὰ μαζεύσουν βανάνας καὶ ἀνανάδες.
Ἐπὶ τῶν χαμηλῶν βράχων τῆς ὁ-
χθῆς ἐπέτων θορυβωδῶς νῆσσαι, ὅτι καὶ οἱ
μὲ στήθη ὑπόλευκα καὶ ὀρνίθες μαύραι.
Καὶ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ οἱ ἰχθύες
ἦσαν τῶσον ἄφρονες, ὥστε εἰς μίαν ὥραν
θὰ ἤμπορουσαν νὰ γεμίσουν τὰς κου-
ρίας τῶν πλοιαρίων.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τρο-
φῆς δὲν ἀπασχολεῖ πολὺ τοὺς ταξιδεύον-
τας διὰ τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ..

Οἱ Ἀγγλοὶ τῆς εἶχαν καταστρέψῃ τὴν
οἰκίαν διότι . . . ὁ υἱὸς τῆς ὁ μονογενὲς
ἐσώκωσεν ἑνοπλὸν χεῖρα διὰ νὰ ὑπερασπί-
σῃ τὴν πατρίδα τοῦ κινδυνεύουσιν. Καὶ
ἡ καὶ μὲν ἡ χήρα κατοικεῖ τώρα μόνῃ,
ὀλομόναχῃ, ἐν μέσῳ τῶν εἰρηπῶν, ἐντὸς
μικρᾶς καλῆς προσωρινῶς κατασκευ-
ασθείσης, ἧς οἱ ἐχθροὶ ἐφείσθησαν.

Ἰδοὺ, ὁ υἱὸς τῆς ἐφθασε, κρατῶν τὸ
ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα· ἡ καρδία τοῦ ρα-
γίζεται ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς καταστροφῆς
οἰκίας τοῦ, καὶ τὰ δάκρυα τοῦ βρέχουν
ἀκουσίως τὸ ἡλιοκαίμενον πρόσωπον.

Ὡ πόσον μετεβλήθη ἡ ὥραία των
ἰδιοκτησία ἐν διαστήματι ὀλίγων μηνῶν!
τὸ καθαρὸν σπιτάκι των . . . καὶ τὸ μικρὸ
περιβολάκι! . . . ὅλα κατήντησαν ἀγνώ-
ριστα.

— Μητέρα . . . φωνάζει ὁ νέος Βοέρος.

Ἡ χήρα ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν
ἀναγινώσκει.

— Μητέρα μου, χρυσὴ μου μητέρα! . .

— Καὶ τὴν ἐναγκαλίζεται καὶ τὴν φιλεῖ
καὶ τὴν θωπεύει. . . — μὰς κατέστρεψαν οἱ
ἀπάνθρωποι! εἶδες μητέρα μου. . . μὰς κα-
τέστρεψαν οἱ παληογγελοῖ . .

— Σιωπὴ!! λέγει ἡ χήρα, σιωπὴ·
οὐκ ἔστι. Καὶ στρέφει ἀκουσίως τὴν κε-
φαλὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς καλῆς, ὥς
διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κανεὶς δὲν ἤκουσε
τίποτε.

— Μήπως εἶνε κανεὶς ἐδῶ, μητέρα;

— Ναί, παιδάκι μου.

— Ποῖος λοιπὸν;

Ἡ δυστυχὴς χήρα δὲν ἤξεύρει τί
πρέπει νὰ κάμῃ. Διστάζει πρὸς στιγμὴν,
πλὴν ψιθυρίζει σιγὰ, σιγὰ:

— Ἐνας Ἀγγλος.

Κεραυνὸς θὰ ἐπροξένοι ὀλιγωτέραν
ἐντύπων εἰς τὸν νέον στρατιώτην. Ἐ-
νας Ἀγγλος! . . .

— Ὁ θεὸς μου . . . ἕνας Ἀγγλος ἐδῶ . .
ἕνας ἂν ἐκείνους τοὺς . . . ἀδύνατον! . .
ἀδύνατον! μητέρα μου, τί ἐπραξες; τὸν
ἐδέχθης; . . . τὸν φιλοξενεῖς;

Ἡ ἐκδίκη τῶν τυφλῶν σφίγγει
τὸ τουφέκι εἰς τὸς χεῖρας καὶ τρέχει,
τρέχει μανιώδως, διὰ νὰ φονεύσῃ, διὰ
νὰ πνίξῃ μετὰ τὰ ἴδια τοῦ τὰ χεῖρα τὸν
καταστροφέα τοῦ οἴκου τοῦ, τὸν ἄδικον,
τὸν ἄσπονδον ἐχθρὸν τῆς πατρίδος τοῦ.
πλὴν ἡ χήρα προφθάνει καὶ τὸν ἐναγκα-
λίζεται:

— Ἀκουσε, τέκνον μου, τῷ λέγει . .
θὰ ἀποθάνῃ . . . τὸ κακόμοιρο . . . τὸ ἐπέρα-
σαν ἀπ' ἐδῶ πληγωμένο, ἐτοιμόθνατο . .
εἶνε παῖδι ἀκόμη . . . τῆς ἡλικίας σου.
Σὲ ἐνθυμήθηκα, ἐσυλλογίσθηκα τὴν κα-
τῆν τὴν μαγούλα σου . . . πόσον θὰ ὑπο-
φέρῃ . . . καὶ το ἐπῆρα διὰ νὰ το περι-
ποιηθῶ. Τί παταίε ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἂν
τον ἐφόρτωσαν μετὰ ὅπλα, καὶ τὸν ἐστεῖλαν
νὰ ἀποθάνῃ μακρὰν τῆς πατρίδος τοῦ;

— Ἦτο καὶ αὐτὸς μετ' ἐκείνους ποῦ
μὰς ἔκαυσαν τὸ σπιτί;

— Ναί . . . ἀλλὰ περίμενε . . . λησμονεῖς
τί λέγει τὸ Εὐαγγέλιον; . . . λησμονεῖς
ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῶμεν καὶ αὐτοὺς ἀ-
κόμη τοὺς καταστροφεῖς καὶ τοὺς μεγα-
λητέρους μας ἐχθρούς;

Ὁ νέος προσηλῶνι τὸς ὀφθαλμοὺς
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ σκέπτεται. Ἡ ἀ-
γάπη καὶ ἡ ἐκδίκη ἀγωνίζονται εἰς
τὴν καρδίαν τοῦ, τὴν τρυφερὰν ἀκόμη!
Ἡ χήρα κατοπεύει τὰς κινήσεις τοῦ, καὶ
τὸ μητρικὸν τῆς βλέμμα περιμένει μετ'
ἀγωνίαν τὴν χριστιανικὴν νίκην.

Ναί! ἐνίκησεν ἡ ἀγάπη ἰδοὺ, ἡ χεῖρ
τοῦ ἀφίνει τὸ ὄπλον, ὁ υἱὸς ἐγείρει τὴν
κεφαλὴν λέγων:

— Ἐκαμσε καλά, μητέρα μου, ἔκαμσε
καλὰ! . .

Καὶ διεσθύνεται ταυτοχρόνως πρὸς τὴν
σκηνὴν, σκύπτει καὶ σπογγίζει εὐγενῶς
τὸ μέτωπον τοῦ πληγωμένου.

Ὁ παῖς συνέρχεται πρὸς στιγμὴν ἀ-

νοίγει τοὺς γαλάνους ὀφθαλμοὺς τοῦ, ἀτε-
νίζει ἀνωθεν αὐτοῦ τὸν νέον Βοέρον, στε-
νάζων ὀλιβρώς, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ πίπτει
πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη τοῦ δια-
νοίγονται ἐλαφρῶς, προσφέροντα τὴν τε-
λευταίαν λέξιν:

— Εὐχαριστῶ . . .

[Μετάρρασις]

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΛΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τοτός, διὰ νὰ τρομάξῃ τὴν μικρὰν
ἀδελφὴν τοῦ Φιρήν, ἡ ὅποια κατέπινεν ἑνα κου-
κούτσι, τῆς λέγει — Φιρή, τώρα πλέον δὲν θὰ
ἤμπορῃς νὰ τρώγῃς . . .

— Διατί;

— Διότι ἀπὸ τὸ στόμα σου θὰ φυτρώσῃ ἕνα
δένδρον.

— Καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ κόψω;

— Πῶς; ἐρωτᾷ ὁ Τοτός.

— Ὅτι καταπῶ ἕνα μαχαίρι, ἀπαντᾷ ἡ Φιρή.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ροδόνης.

Ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα. — Ποῦ ἦνεν ὁ Ἀδᾶμ
τὰ ὀνόματα ποῦ ἔδωκεν εἰς τὰ ζῷα;
Ἡ μικρὸς Μίμης. — Μί. . . ἐστὶν ἐν τῷ
φυσικῷ!

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰππείτου τῆς Ὀμήχης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος δι' ὠραίας ἐπιστολῆς,
συνιστᾷ εἰς τὴν φιλοφροσύνην τῶν συναδέλφων
τὸν ἕνα νέον πτωχότατο, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τὰ
μέσα νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ζωγραφικὴν, μολοντὶ
τὴν ἀγαπᾷ πολὺ καὶ ἔχει μέγα τάλαντον. Φυσικῶς
ἡ ζωγραφικὴ θέλει ἐξῆρα, καὶ ὁ καίμενος ὁ νέος
δὲν ἔχει νὰγοράσῃ οὐτε ταπεινὰ ἐλαστικὰ
ματὰ. Τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος λοιπὸν προτείνει
εἰς τοὺς φίλους νὰ στείλῃ ἕκαστος δι' ἐπι-
στολῆς, καὶ διὰ τοῦ συναχθῆναι τοσοῦτο νὰ
γορασθῶν διὰ τὸν πτωχὸν ζωγράφον ταπεινὰ
ματὰ τῆς ζωγραφικῆς. Πραγματικῶς, εἶνε ὠραία
ἡ προτεινομένη φιλοφροσύνη πρὸς τὸν, καὶ ὁποῖος
θέλει νὰ λάβῃ μέρος, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὸν ἑα-
νὸν τοῦ πρὸς τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος δι' ἐμοῦ.

Πολλοὶ φίλοι μου ἐγραψαν ὀρατοτάτας ἐπι-
στολάς διὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐξ-τάσεων, εἴτε ἀπ'
εὐθείας πρὸς τὸν κ. Παῖδωνα, εἴτε πρὸς ἐμὲ: τὸ
Ἄρθρον τῆς Ἐπιτομῆς (τοῦ ὁποίου ἐξετέλεσα
τὴν παραγγελίαν) τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος,
ἡ Παρισίαι, ἡ Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας ἡ
Σαλαμίνος, ἡ Ἐλευθερία, ὁ Ἐξοριστὸς Ναυπλίου,
ὁ Ἀνδρέας Σκέφτης, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
Πάσας τὰς ἐπιστολάς ταύτας διεβίβασα πρὸς
τὸν κ. Παῖδωνα, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἐν-
ταύτην τὴν ἀνέγνωσεν, περιμένει δὲ νὰ μα-
καρίσῃ καὶ ἄλλαι διὰ νὰ τα; στείλῃ πρὸς τὴν
Κυρίαν Παρρέν.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΒΑΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Ἐλθετε τὸν νέον Κανονισμὸν τοῦ ἐν Ἀθῆναις
Προτύπου Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου. Τὸ Παρ-
θεναγωγεῖον τοῦτο ἱδρυθὲν τῷ 1890 ὑπὸ τοῦ
Συλλόγου τῶν Κυριῶν καὶ τεθὲν ὑπὸ τὴν προ-
στασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, ἐξηχωρήθη
πρὸς διείσδιν εἰς τὰς δεσποινίδας Τριανταφυλλί-
δου, αἱ ὁποῖαι τὸ διεσθύνουν μετὰ τὴν ἰκανότη-
τα, ὥστε πραγματικῶς τὸ κατέστησαν ἕν τῶν
ἐκλεκτοτέρων τῆς διαπαιδαγωγικῆς τῶν θηλέων
κέντρων. Σὺνιστῶσα κ' ἐγὼ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν
φίλων μου τὸ Προτύπον Παρθεναγωγεῖον ὡς ἕν
ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐν Ἀθῆναις ὑπὸ ἐποφιν ἀ-
γῶν, παιδευτικῶν καὶ διαιτητικῶν, τοὺς παραπέμπω
διὰ περισσοτέρας πληροφορίας εἰς τὸν Κανονισμὸν
τὸν ὑποκείμενον νὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας

παρὰ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Παρθεναγωγείου, ὁδὸς
Πανεπιστημίου 32, εἰς Ἀθήνας.

Μεσοποταμίτισσα (Ζ. Ε. Φ.) δεκτὸν τὸ
νέον σου ψευδώνυμον. Δὲν πιστεύω νὰ κάμῃς
ἄλλους πέντε μῆνας νὰ μου γράψῃς . . .

Πραγματικῶς, Βίγλα [ΕΕ] πολὺ ἐνδιαφέρουσα
ἡ ἐπιστολή σου, καὶ εἶχες δίκαιον νὰν ἀδύνησῃ τὴν
περιγραφήν τῆς ἐξοχῆς, τὴν ὁποίαν ὁμοῦ περι-
μένω. Ἐπίσης περιμένω καὶ νέα διὰ τὴν πλη-
γμένην γατούλάν, ἔγινε καλὰ; βέβαια! ὕστερ'
ἀπ' τόσας περιποιήσεις! Καὶ τὰ ποιηματάκια
σου ὠραϊότατα. Ἦρσαν πρὸ πάντων εἰς τὸν
Ἀναβίαν, ὁποῖος; σ' εὐχαριστῶ καὶ δι' ὅσα κα-
λαυκτικώτατα γράφεις.

Διατί δεῖλὰ δεῖλὰ ἀναφάνεσαι, Μελαγχροινὴ
Ἑλληνίς; [ΕΕ] ὅχι, νὰ φαίνεσαι μετὰ τὰς
διότι ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα καὶ αἱ ἐπιστολαὶ
σου, μολοντὶ ἀραιαί, μ' εὐχοριστῶν πάρα
πολύ. Ὅσον δι' ἐκείνους ποῦ σου ἐπρότειναν
πρὸ πολλοῦ χρόνου Μ. Μυστικὰ, ἐπειδὴ εἰμπο-
ρεῖ νὰ τὸ ἐλθόν μὴν, καλλίτερα εἶνε νὰ κάμῃς
σὺ νέας προτάσεις.

Νεολαῖαν τῶν Παρισίων (Κ. Α.) δεκτὸν
τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀλλὰ τί παράξενον
ποῦ εἶνε! Ὅλο παράξενον ψευδώνυμον θέλω
τώρα τελευταῖα οἱ φίλοι μου. Διατί ἀρᾷ γε;
Σημαῖα τῆς Ἐλευθερίας [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν
ἐπιστολήν. Μὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποβῇς ὅτι
με βαρύνουν καὶ μ' ἐνοχλοῦν τοιαῦτα ἐπιστο-
λαί; . . . Πολὺ περιεργόν! Φιλήσῃ μου τὴν
Ἀργυρᾶν Συρίαν καὶ εἰπέ της δι' ἐπιθυμίαν
νὰ μου γράψῃ.

Ἐγὼ ὁμοῦ, Ἰρίε, μακαρίζω αὐτὴν τὴν βρα-
δυτά, ἡ ὁποία σου ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ μου
γράψῃς ἐπὶ τέλους ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν!
Ἀλήθεια, τί κρίμα νὰ στεροῦμαι τὸν ὠραῖον σου
ἐπιστολὴν. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μου γράψῃς κά-
ποτε; Σὺ ἔστειλα τὸ φυλλάδιόν σου.

Ὁ ἐκ Σύρου φίλος μου Ἀντ. Π. Φουστάνος,
φοιτητῆς τῆς Νομικῆς καὶ γνωστὸς σὰς ὑπὸ τὸ
ψευδώνυμον Ἀρχιναύαρχος Ἐδρυλάδης ἀγ-
γέλει τὴν ἐκδοσὶν «Ἡμερολογίου τῆς Σύρου»
τῆς συνεργασίας Συριανῶν ἐπιστημόνων καὶ λο-
γίων. Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο θαυματούργη πλοῦ-
σιον τόμον μετὰ πολλὰς εἰκόνας καὶ ὠραῖον ἐξωφυλ-
λον, θὰ τιμᾷται δὲ διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν ὁρ.
3 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 4.

Ἡ φίλη μου Μαρίδα τοῦ Ἐδρίτου μετὰ
καλῶς εἰς τὴν Ἐκδοσὶν τῆς γυναικείας Βιοτε-
χνίας, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ εἰς τὴν Χαλκίδα τὸν Ὀ-
κτώβριον, καὶ προσφέρει καὶ νὰ με φιλοξενήσῃ
κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεί διαμονῆς μου. Τὴν
εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν τιμὴν, ἀλλὰ δυστυ-
χῶς αἱ ἐν Ἀθῆναις ἀσχολίαι μου δὲν μου ἐπι-
τρέπουν νὰ λείψω οὐτε μίαν ἡμέραν, καὶ συνεπῶς
θὰ στερηθῶ τὴν διπλὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω τὴν
Ἐκδοσὶν καὶ νὰ γνωρίσω τὴν οἰκονομὴν τῆς ἀ-
γαπητῆς μου φίλης Πόσον λυπῶμαι!

Ἐγγραίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν δέχομαι
μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς
τοῦ: Διαγωνισμοῦ μου τοὺς νέους μου φίλους:
Μικρὸν Κοπηλάτην (Δ. Κ. ἔστειλα ἐκ νέου
καὶ τὸ τετραδίων ποῦ δὲν εἶχες λάβῃ) Μικρὸν
Σαταῖαν (Δ. Κ. ἔδωκα καὶ εὐχαριστῶ αὐτὸ
τὸ ψευδώνυμον ἐξέλεξα) Ἐξερωνήτην τῶν
ψευδώνυμων (χωρὶς ἀρχικά, σοῦ ἐκλέγω αὐτό,
τὸ ὅποιον ἄλλοτε εἶχεν ἄλλος φίλος μου) Ροδό-
πην (Μ. Ε. εὖγε, ὠραῖον τὸ Παῖδικόν σου
Πνεῦμα) Ὀξυθύμιον Ἀλφειαν (Κ. Μ. ἐγ-
κρίνω τὴν πρῶτον) Ἀνελίδον τοῦ Βασιλέως
(Δ. Ρ. αὐτὸ ἦτο τὸ πλέον ἐπικρατὸν ἀπὸ ὅλων)
Συνετὴν Πηγελοσπιν Ε. Ψ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡ-
ραϊότερον) Δουκισσὴν τῶν Σαλαμίνων (Δ. Α.
αὐτὸ βέβαια θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ, ἀπ' οὗ τοῦ εἰ-
χες γράψῃ πρῶτον) προσηγομένην σου ἐπιστο-
λὴν δὲν ἔλαβα μόνον Παῖδ. Πνεύματα εἰμπο-
ρεῖς νὰ μου στείλῃς, ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτον, ἐννοεῖ-
ται· εὖγε διὰ τὸ ἄριστα) Φουγάρον τῆς Ἐγχε-
νίας (Δ. Ν. Τ. πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ γυναι-

ρίμια σου· ἀλλὰ τί παράξενον ψευδώνυμον εἶνε
αὐτό;) Μελεττάρν Ἀκτίνα (Δ. Π. καὶ τὰ δύο
ὠραία, ὥστε δὲ

